

ΓΙΩΡΓΟΣ ΠΟΛΥΡΑΚΗΣ

ασυνήθιστη
πρόταση

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

Ε Π Ο Η Ν Ι Κ Η Π Ο Γ Ο Τ Ε Χ Ν Ι Α

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Ασυνήθιστη πρόταση**
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Γιώργος Πολυράκης
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Κυριάκος Αθανασιάδης
ΣΥΝΘΕΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Χρυσούλα Μπουκουβάλα
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Μερσίνα Λαδοπούλου
ΕΚΤΥΠΩΣΗ – ΒΙΒΛΙΟΔΕΣΙΑ: CPI books

© Γιώργος Πολυράκης, 2012
© Φωτογραφίας εξωφύλλου: 123 RF Stock Photography
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2012

Πρώτη έκδοση: Απρίλιος 2012, 10.000 αντίτυπα

ISBN 978-960-496-641-7

*Τυπώθηκε σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά
και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.*

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδειάς του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευσή του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.
Έδρα: Τατοίου 121
144 52 Μεταμόρφωση
Βιβλιοπωλείο: Μαυρομαχάλη 1
106 79 Αθήνα
Τηλ.: 2102804800
Telefax: 2102819550
www.psichogios.gr
e-mail: info@psichogios.gr

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.
Head office: 121, Tatoiou Str.
144 52 Metamorfossi, Greece
Bookstore: 1, Mavromichali Str.
106 79 Athens, Greece
Tel.: 2102804800
Telefax: 2102819550
www.psichogios.gr
e-mail: info@psichogios.gr

ΓΙΩΡΓΟΣ ΠΟΛΥΡΑΚΗΣ

**ασυνήθιστη
πρόταση**

ΑΛΛΑ ΕΡΓΑ ΤΟΥ ΓΙΩΡΓΟΥ ΠΟΛΥΡΑΚΗ

ΜΑΘΗΤΙΚΕΣ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ

(θεατρικό, 1995)

ΕΚΕΙΝΗ Η ΣΤΙΓΜΗ

(μυθιστόρημα, 1996, 22η έκδοση, Φεβρουάριος 2010)

ΧΟΡΕΥΟΝΤΑΣ ΣΤΗ ΣΙΩΠΗ

(μυθιστόρημα, 1998, Βραβείο Πεζογραφίας Ελληνικής Εταιρείας Χριστιανικών Γραμμάτων, Σειρά στην τηλεόραση, στον ALPHA, 2002-2003, 37η έκδοση, Ιανουάριος 2012)

ΣΥΝΑΝΤΗΣΗ ΜΕ ΤΟ ΧΘΕΣ

(μυθιστόρημα, 2000, Α΄ Βραβείο Μυθιστορήματος Φιλολογικού Συλλόγου «Παρνασσός», 20ή έκδοση, Δεκέμβριος 2009)

Η ΚΟΡΗ ΤΗΣ ΑΝΕΜΩΝΗΣ

(μυθιστόρημα, 2001, 18η έκδοση, Δεκέμβριος 2009)

ΜΕ ΤΗΝ ΠΙΝΟΗ ΤΟΥ ΑΝΕΜΟΥ

(μυθιστόρημα, 2003, 13η έκδοση, Φεβρουάριος 2010)

ΜΑΚΡΙΝΟΙ ΟΡΙΖΟΝΤΕΣ

(ιστορικό μυθιστόρημα, 2005, 15η έκδοση, Νοέμβριος 2010)

ΣΑΝ ΝΑ ΜΗΝ ΠΕΡΑΣΕ ΜΙΑ ΜΕΡΑ

(διηγήματα, 2006, 6η έκδοση, Δεκέμβριος 2009)

ΣΙΩΠΗΛΕΣ ΚΡΑΥΓΕΣ

(ιστορικό μυθιστόρημα, 2007, 11η έκδοση, Ιούλιος 2010)

ΟΙ ΑΕΤΟΙ ΠΕΘΑΙΝΟΥΝ ΕΛΕΥΘΕΡΟΙ

(μυθιστόρημα, 2008, 6η έκδοση, Σεπτέμβριος 2009)

ΛΥΤΡΩΣΗ

(μυθιστόρημα, 1η έκδοση 1994, 2η έκδοση, Ψυχογίως 2009, 7η ανατύπωση, Ιούλιος 2010)

ΔΩΡΟΘΕΑ ΝΤΕ ΡΟΠ

(μυθιστόρημα, 2010, 8η έκδοση, Ιούλιος 2011)

ΕΓΚΛΗΜΑ ΣΤΗΝ ΠΑΛΑΙΩΝ ΠΑΤΡΩΝ ΓΕΡΜΑΝΟΥ

(μυθιστόρημα, 2011, 4η έκδοση, Οκτώβριος 2011)

*Στα παιδιά μου Ευαγγελία και Θεόδωρο.
Στη σύζυγό μου Έτη που μου χάρισε δύο υπέροχα παιδιά
και στον Σπύρο, τον άνδρα της κόρης μου,
που τον αγαπώ όσο τα παιδιά μου.*

Το βιβλίο τούτο άρχισε να γράφεται στις 27.3.2011, τέλειωσε στις 22.10.2011, παραδόθηκε αμέσως στον εκδοτικό Οίκο και είναι προϊόν μυθοπλασίας. Συνεπώς, οποιαδήποτε ομοιότητα με υπαρκτά πρόσωπα ή πραγματικά γεγονότα είναι εντελώς συμπτωματική.

Ολα άρχισαν μ' ένα ταξίδι στη Βουλγαρία. Στο Μπάνσκο. Ένα διήμερο ταξίδι, στη διάρκεια του οποίου ο Μιχάλης Βλαντής γνωρίστηκε με το ζεύγος Κοντογιώργη. Ήταν μία από εκείνες τις συνηθισμένες γνωριμίες των ταξιδιών, όλο χαμόγελα και ανταλλαγές υποσχέσεων για συνέχιση της φιλίας που άρχισε να αναπτύσσεται και που, συνήθως, διαρκεί όσο και το ταξίδι. Ο Μιχάλης το εννοούσε όταν έλεγε: «Θα χαρώ πολύ να ξανασυναντηθούμε», τη στιγμή που αποχαιρετούσε τον Αριστεΐδη και την Ελίζα Κοντογιώργη μπροστά στο Αρχαιολογικό Μουσείο όπου τους είχε αφήσει το πούλμαν της επιστροφής· ωστόσο, πέρασε πολύς καιρός χωρίς καμία απολύτως επικοινωνία μεταξύ τους. Ήταν βέβαιος ότι τον είχαν ξεχάσει και ξαφνιασθηκε όταν, τρεις μήνες αργότερα, είδε να εμφανίζεται στην πόρτα του ο Αριστεΐδης Κοντογιώργης.

Στα είκοσι εννέα του, ο Μιχάλης Βλαντής κέρδιζε τα προς το ζην κάνοντας οποιαδήποτε άλλη δουλειά εκτός από εκείνη για την οποία είχε σπουδάσει. Γιος τετραμελούς και πάμφτωχης οικογένειας, είχε συνειδητοποιήσει από την προεφηβική του ήδη ηλικία ότι θα έπρεπε να κερδίσει μόνος τη

ζωή του. Άριστος μαθητής από το δημοτικό ακόμη, συνέχισε με πρωτιές στο γυμνάσιο και τελείωσε με άριστα το λύκειο. Το όνειρό του ήταν να γίνει πολιτικός μηχανικός και πέρασε με την πρώτη –και με πολύ καλή σειρά– στην Πολυτεχνική Σχολή της Θεσσαλονίκης. Η υποτροφία που κέρδιζε κάθε χρόνο αποτελούσε φυσικά μεγάλη ανακούφιση, και ο ίδιος ένιωθε υπερήφανος που περνούσε πανηγυρικά το ένα έτος μετά το άλλο, όμως μόνο όταν πήρε το πτυχίο του με άριστα στα είκοσι τρία του συνειδητοποίησε ότι τότε άρχιζαν οι μεγάλες δυσκολίες. Χρήματα για να ανοίξει δικό του γραφείο δεν υπήρχαν και όλες του οι προσπάθειες για κάποια θέση στο Δημόσιο απέβησαν άκαρπες. Έξι χρόνια μετά την αποφοίτησή του, είχε την αίσθηση ότι το κορνιζαρισμένο πτυχίο του είχε μάτια που τον κοίταζαν χλευαστικά όποτε έριχνε τα δικά του επάνω του. Είχε μοιράσει πάμπολλες κάρτες που έγραφαν τ' όνομά του με καλλιγραφικά γράμματα κι από κάτω τις λέξεις: «Αριστούχος Διπλωματούχος Πολιτικός Μηχανικός», και τις ώρες που δεν εργαζόταν περίμενε στο διαμέρισμα που κρατούσε σ' έναν στενό δρόμο, κάθετο στη Λεωφόρο Στρατού. Είχε διαμορφώσει και σε γραφείο εκείνο το μικρό διαμέρισμα, ελπίζοντας ότι η μεταλλική πινακίδα που ήταν τοποθετημένη στην κύρια είσοδο της πολυκατοικίας θα τραβούσε το βλέμμα, και ίσως θα κινούσε και το ενδιαφέρον, κάποιου υποψήφιου πελάτη. Ωστόσο, οι μόνες φορές που χτυπούσε το κουδούνι του ήταν όταν ερχόταν κάποιος φίλος ή ο υπάλληλος από το γραφείο έκδοσης των κοινοχρήστων. Ή κατά λάθος.

Μετά την απόκτηση του πτυχίου του, ο Μιχάλης δούλεψε για τρία χρόνια σε μια ξυλαποθήκη, κόβοντας, φορτώνοντας και μεταφέροντας καυσόξυλα. Τα χρήματα που έπαιρνε του έφταναν ίσα ίσα για το ενοίκιο και τη διατροφή του· είχε όμως, αραιά και πού, και μερικά τυχερά. Κάποια φορά που

ανέβασε και στοίβαξε τα ξύλα στη βεράντα μιας κυρίας στην παραλιακή λεωφόρο, απέναντι από το Μακεδονία Παλλάς, εκείνη εντυπωσιάστηκε από τους τρόπους του και από τον τρόπο που μιλούσε και τον ρώτησε αν είχε κάνει κάποιες σπουδές. Ο Μιχάλης, κατακόκκινος, απάντησε ότι ήταν πολιτικός μηχανικός. Η γυναίκα σάσισε και έμεινε άφωνη για μερικές στιγμές, και ύστερα, μ' ένα: «Εύγε, παλικάρι μου», γύρισε και μπήκε στο σαλόνι. Πέντε λεπτά μετά βγήκε ξανά κρατώντας ένα δίσκο με δύο καφέδες και βουτήματα. Έβαλε το δίσκο στο τραπέζι κάτω από την τέντα και κάθισε μαζί του κουβεντιάζοντας για όσην ώρα τούς πήρε να πιουν τον καφέ τους. Κι όταν έφευγε, η ευγενική κυρία τού έβαλε στο χέρι ένα χαρτονόμισμα των πενήντα ευρώ λέγοντας: «Να πιεις μια μπύρα με το κορίτσι σου».

Μπαίνοντας στο ασανσέρ ο Μιχάλης δάκρυσε, καθώς τον είχε πονέσει η σύγκριση της συμπεριφοράς της ευγενικής κυρίας μ' αυτό που είχε βιώσει μια μέρα πριν, την ώρα που στοίβαζε σε κάποιαν άλλη βεράντα ενός ρετιρέ δύο ολόκληρους τόνους ξύλα, που είχε κοψομεσιαστεί κουβαλώντας τα. Η ώρα είχε πάει μία μετά το μεσημέρι, είχε γίνει μούσκεμα κάτω από το λιοπύρι και, κάποια στιγμή, είχε κορακιάσει από τη δίψα και ζήτησε δειλά ένα ποτήρι κρύο νερό. Η κυρία του σπιτιού άκουσε αμίλητη και ανέκφραστη το αίτημά του και λίγο αργότερα βγήκε στη βεράντα μ' ένα ποτήρι νερό στο ένα χέρι κι ένα πιατάκι μ' ένα φλιτζάνι ελληνικό καφέ στο άλλο. Άφησε το νερό και τον καφέ στο τραπέζι της βεράντας με μία απότομη κίνηση, σαν να τα πετούσε, κι ύστερα του γύρισε την πλάτη και μπήκε στο σαλόνι χωρίς να πει μια κουβέντα και χωρίς να καταδεχτεί να ρίξει ούτε μια ματιά προς το μέρος του. Ο Μιχάλης ένιωσε την προσβολή σαν μαχαιριά. Τα μάτια του θόλωσαν και γύρισε αλλού το βλέμμα. Για μια στιγμή τον συνεπήρε το παράπονο. Ύστερα, το

παράπονο παραχώρησε τη θέση του στο πείσμα, που γρήγορα κι αυτό έγινε θυμός. Άρχισε να δουλεύει ακατάπαυτα, χωρίς μιας στιγμής ανάπαυση. Τέλειωσε κατάκοπος, όμως δεν άγγιξε ούτε το νερό ούτε τον καφέ. Ύστερα είπε ευγενικά ένα «αντίο» κι έφυγε, έχοντας αποφασίσει να έχει στο εξής ένα δυο μπουκάλια νερό μαζί του, πριν ξεκινήσει για δουλειά.

Κάποια στιγμή η ξυλαποθήκη έκλεισε, όμως ο Μιχάλης δεν έμεινε άνεργος. Άρχισε να δουλεύει σαν οικοδόμος, χωρίς να αποκαλύψει σε κανέναν την ιδιότητά του. Ανεβοκατέβαινε στις σκαλωσιές, γινόταν ένα με τους άλλους εργάτες, όμως ζήλευε τον πολιτικό μηχανικό που ερχόταν κάθε μέρα να παρακολουθεί την πρόοδο των εργασιών. Τον έβλεπε να βγαίνει ατσαλάκωτος από το πολυτελές αυτοκίνητό του κι αναρωτιόταν αν ποτέ θα βρισκόταν κι ο ίδιος σε μια θέση σαν κι αυτήν.

Όταν τέλειωσε η οικοδομή, δυσκολεύτηκε να βρει άλλη δουλειά. Τελικώς κατέληξε να γίνει παρακαδόρος σ' ένα νυχτερινό μαγαζί στο δρόμο για την Περαία, δίπλα στη διασταύρωση προς το αεροδρόμιο. Με το φακό στο χέρι τις γλυκές νύχτες του καλοκαιριού και τουρτουρίζοντας σύγκορμος τα παγωμένα βράδια του χειμώνα, είχε ακούσει πολλές φορές τη γυναίκα που καθόταν δίπλα στον οδηγό να λέει: «Δώσ' του κάτι», και τον συνοδό της να απαντάει: «Πληρώνεται γι' αυτό που κάνει». Είχε μάλιστα καταλήξει στο συμπέρασμα ότι οι πιο τσιγκούνηδες στα φιλοδωρήματα ήταν αυτοί που οδηγούσαν τα ακριβότερα αυτοκίνητα.

Τον τελευταίο χρόνο δούλευε ως οδηγός σε ταξί, μια δουλειά λιγότερο κουραστική από τις προηγούμενες, αλλά και με πολύ λιγότερα χρήματα...

Το ταξίδι στο Μπάνσκο δεν ήταν προγραμματισμένο. Το αποφάσισε ξαφνικά, τη μέρα που είδε σε κάποιο περιοδικό

φωτογραφίες από τις μαγευτικής ομορφιάς πλαγιές του γύρω από το χιονοδρομικό κέντρο. Ήξερε βέβαια ότι τα τελευταία χρόνια είχε γίνει της μόδας, κι όχι μόνο για όσους ασχολούνταν με το σκι. Αντιθέτως, πλήθος κόσμου συνέρρεε και κατέκλυζε κάθε Σαββατοκύριακο τα ξενοδοχεία του, που πλήθαιναν γρήγορα σαν μανιτάρια. Από τότε που τελείωσε τις σπουδές του δεν είχε πάει ποτέ του διακοπές και, βλέποντας τις φωτογραφίες σ' εκείνο το περιοδικό, σκέφτηκε ότι χρωστούσε στον εαυτό του ένα Σαββατοκύριακο. Τα έξοδα για το ταξίδι δεν ήταν πολλά –είχε άλλωστε και κάποιες οικονομίες– και, χωρίς να το πολυσκεφτεί, πήγε σ' ένα ταξιδιωτικό γραφείο και γράφτηκε σ' ένα γκρουπ.

Η ημέρα που θα ξεκινούσαν ξημέρωσε ηλιόλουστη και ζεστή, σαν καλοκαιριάτικη, κι ως ήταν αρχές του Μάρτη. Ο Μιχάλης έφτασε από τους πρώτους στο χώρο εκκίνησης, στο Αρχαιολογικό Μουσείο, με την Cannon AE-1, δώρο του νονού του την ημέρα που είχε περάσει στο Πολυτεχνείο, κρεμασμένη στον ώμο. Σιγά σιγά άρχισαν να φτάνουν και οι άλλοι ταξιδιώτες και να συγκεντρώνονται σε παρέες. Ο Μιχάλης ήταν ο μόνος από το γκρουπ που δε γνώριζε κανέναν· ούτε τον γνώριζε κανείς.

Το πούλιαν ξεκίνησε στην ώρα του και, πριν φτάσουν στα σύνορα, ο αρχηγός του γκρουπ είπε μιλώντας από το μικρόφωνο πως όταν θα έμπαιναν στη Βουλγαρία θα έκαναν μία παράκαμψη για να επισκεφθούν το Μελένικο. Συνέχισε λέγοντας ότι το «Μελένικο –Μελνίκ στα βουλγαρικά–, που ήταν κάποτε μια ελληνικότατη πόλη, απλώνεται αμφιθεατρικά στις πλαγιές του όρους Περίν. Ένας παραπόταμος του Στρυμόνα, ο Μπαστρίτσα, το χωρίζει σε δύο τμήματα. Κατά τα χρόνια της Τουρκοκρατίας ήκμαζε με τη βιομηχανία του. Η περιοχή παράγει κρασί άριστης ποιότητας και αποτελεί αξιόλογο τουριστικό κέντρο επειδή υπάρχουν πολλές βυζα-

ντινές εκκλησίες, που την κάνουν να θεωρείται ο Μυστράς της νοτιοδυτικής Βουλγαρίας».

Όταν μπήκαν στο Μελένοικο και σταμάτησαν σε μια μικρή πλατεία στον κεντρικό δρόμο, η πρώτη εντύπωση του Μιχάλη ήταν ότι είχαν βρεθεί σε κάποια άλλη χώρα. Τα χωριά απ' όπου είχαν περάσει μετά τα σύνορα βρίσκονταν σε άθλια κατάσταση. Τα σπίτια φαίνονταν ερειπωμένα. Οι τοίχοι τους ήταν ασοβάτιστοι, τα παράθυρα χωρίς παντζούρια και, αντί για κουρτίνες, εφημερίδες ή χαρτόνια κολλημένα στα τζάμια προστάτευαν από το ηλιόφως. Και σε καμία, μα σε καμία στέγη δεν είδε κάποια κεραία τηλεόρασης. Ασυναίσθητα έκανε τη σύγκριση με τα σπίτια της ελληνικής υπαίθρου, όπου σε πολλές στέγες βλέπεις «πιάτα», και η ψυχή του σφίχτηκε. Αντιθέτως, στο Μελένοικο η εικόνα ήταν εντελώς διαφορετική. Σπίτια και μαγαζιά πανέμορφα, με περίτεχνα ξύλινα ή σιδερένια κάγκελα στα μπαλκόνια και στις εξωτερικές σκάλες, ωραιότατες βιτρίνες στα μαγαζιά και στις δύο πλευρές του δρόμου που οδηγούσε στο Μουσείο και ταμπέλες στα βουλγαρικά με καλλιγραφικά γράμματα. Και παντού επικρατούσε εντυπωσιακή καθαριότητα. Σε μια μεριά, κάτασπροι και πανύψηλοι λόφοι από ασβεστόλιθο, κομμένοι με μαχαίρι, δημιουργούσαν μια εικόνα μοναδικής φαντασμαγορίας.

Μόλις βγήκαν από το πούλμαν, οι επιβάτες μοιράστηκαν σε παρέες. Κάποιοι κάθισαν για καφέ και οι περισσότεροι πήραν τον ανηφορικό δρόμο που οδηγούσε στο μουσείο. Μετά από λίγα λεπτά ο Μιχάλης ξέκοψε από τους άλλους και με τη φωτογραφική μηχανή στο χέρι ακολούθησε τον ίδιο δρόμο, τραβώντας τη μία φωτογραφία μετά την άλλη. Η φωτογραφία ήταν το χόμπι του, και σ' εκείνο τον τόπο υπήρχαν άφθονα θέματα για φωτογράφιση. Είχε ήδη μεσημεριάσει και η ζέστη κάτω από τον ήλιο ήταν αφύσικη για τέτοια επο-

χή. *Ευτυχώς που άφησα το μπουφάν μου στο πούλμαν, σκέφτηκε νιώθοντας ότι είχε αρχίσει να ιδρώνει.*

Είχε μείνει αρκετά πίσω από τους άλλους, όταν σε μια στροφή του δρόμου είδε μία γυναίκα, μόνη κι εκείνη, να φωτογραφίζει τον ασβεστολιθικό γκρεμό που πύργωνε ορθόψηλος πάνω από τα κεφάλια τους. Από τη θέση του, ο Μιχάλης έβλεπε μόνο την πλάτη της. Φορούσε εφαρμοστή μπλούζα, χωρίς ζακέτα, και στενό τζιν, που άφηνε να φαίνονται οι πλούσιες καμπύλες των γοφών της. Όταν πλησίασε κοντά διαπίστωσε ότι η γυναίκα χρησιμοποιούσε μηχανή σαν τη δική του, κι όχι κάποια ψηφιακή. Δεν τον είχε αντιληφθεί να πλησιάζει, καθώς ήταν απορροφημένη σ' αυτό που έκανε, ρυθμίζοντας διάφραγμα, ταχύτητα και απόσταση. *Ξέρει να βγάζει φωτογραφίες, σκέφτηκε και την κοίταξε ξανά από πάνω ως κάτω.* Δεν ήταν ψηλή. Το πολύ ένα κι εξήντα. Όταν όμως αντιλήφθηκε την παρουσία του κοντά της και γύρισε ολόκληρη προς το μέρος του, ο Μιχάλης είδε ότι διέθετε δύο μεγάλα γαλάζια μάτια και δύο πληθωρικά στήθη που τέντωναν την εφαρμοστή μπλούζα της. Αμέσως μετά, η γυναίκα γύρισε και πήρε να κατηφορίζει, χωρίς να του ρίξει άλλη ματιά.

Νιώθοντας μια ξαφνική αναστάτωση, ο Μιχάλης συνέχισε το δρόμο του, φωτογραφίζοντας ό,τι του έκανε εντύπωση. Έφτασε στο Μουσείο, τράβηξε μερικές φωτογραφίες ακόμη και ύστερα κρέμασε τη μηχανή στον ώμο του και πήρε γρήγορα το δρόμο της επιστροφής, ελπίζοντας να προλάβει να πιει έναν καφέ πριν ξαναξεκινήσουν. Πλησιάζοντας εκεί όπου τους περίμενε το πούλμαν, μια καλλιγραφική επιγραφή σ' ένα όμορφο κτίριο τράβηξε την προσοχή του: «*Spa-Hotel BULGARI*». Κατευθύνθηκε αμέσως προς τα εκεί. Πέρασε ένα μικρό γεφυράκι και βρέθηκε σε μια βεράντα εξαιρετικά όμορφα επιπλωμένη. Κάθισε στο μοναδικό τραπέζι που ήταν ελεύθερο και ζήτησε έναν καπουτσιόνο.

Περιμένοντας να τον σερβίρουν, άλλαξε φιλμ και κατόπιν περιέφερε το βλέμμα στη βεράντα. Τα τραπέζια ήταν πιασμένα από συνταξιδιώτες του και σ' ένα απ' αυτά είδε τη γυναίκα που φωτογράφιζε τους ασβεστόλιθους. Τώρα φορούσε μεγάλη μαύρα γυαλιά και είχε μπροστά της, πάνω στο τραπέζι, τη Νίκη της κι ένα σκληρό πακέτο Μάρλμπορο. Όπως καθόταν, έδειχνε περισσότερο μικροκαμωμένη. Αντιθέτως, ο άντρας που ήταν δίπλα της φαινόταν γιγαντόσωμος και ήταν τριχωτός σαν γορίλας. *Αταίριαστο ζευγάρι*, σκέφτηκε χαιρέκακα ο Μιχάλης καθώς έπινε την πρώτη γουλιά από τον καφέ του. Αμέσως μετά αναρωτήθηκε αν ταξίδευαν μαζί του, καθώς δε θυμόταν να τους είχε δει πριν ξεκινήσουν από τη Θεσσαλονίκη· μόνο όταν τους είδε να μπαίνουν στο πούλμαν βεβαιώθηκε ότι τούτη δε θα ήταν η τελευταία φορά που θα τους έβλεπε...

Φτάνοντας στο Μπάνσκο, κατέλυσαν στο ξενοδοχείο Πρέμιερ. Ένα πανέμορφο, πολυτελές και φθηνό ξενοδοχείο. Τόσο φθηνό, που ο Μιχάλης αναρωτήθηκε μήπως το ταξιδιωτικό γραφείο ήταν αυτό που είχε επιτύχει τόσο χαμηλές τιμές. Η τηλεόραση στο δωμάτιό του έπιανε όλα τα ελληνικά κανάλια.

«Ένα μήνα! Τι ωραία θα 'ταν να έμενες εδώ έναν ολόκληρο μήνα...» σιγοψιθύρισε πέφτοντας ανάσκελα, έτσι όπως ήταν με τα ρούχα, στο μαλακό κρεβάτι. Έβαλε τα χέρια κάτω από το κεφάλι του, πλέκοντας τα δάχτυλα, και βάλθηκε να κοιτάζει το ταβάνι, νιώθοντας μιαν ευτυχία πρωτόγνωρη. Και ήταν πράγματι πρωτόγνωρη. «Μεγάλη ζωή!» ψιθύρισε πάλι και τα μάτια του έλαμπαν μ' ένα φως αλλιώτικο, καθώς σκεφτόταν ότι το ξενοδοχείο διέθετε πισίνα, τζακούζι, σπα... Δεν είχε κολυμπήσει ποτέ σε πισίνα ούτε είχε δοκιμάσει την αίσθηση που προσφέρουν τα σπα και τα τζακούζι. Και δεν ήθελε να χάνει την ώρα του ξαπλωμένος στο κρε-

βάτι. Σηκώθηκε ανυπόμονος και φόρεσε το μαγιό του. Είχε ήδη διαπιστώσει ότι στο μπάνιο υπήρχε μία μεγάλη άσπρη ρόμπα από χοντρό χνουδωτό ύφασμα κι ένα ζευγάρι πάνινες παντόφλες, και λίγο αργότερα προχωρούσε στον μακρύ διάδρομο με τα χέρια στις τσέπες της ρόμπας και με δεμένη τη ζώνη στη μέση του.

Πίστευε ότι θα έβρισκε την πισίνα γεμάτη από κόσμο, ωστόσο μόνο ένας άντρας κολυμπούσε εκείνη την ώρα. Μπήκε κι ο ίδιος και κολύπησε μέχρι που κουράστηκε. Έστερα δοκίμασε την αίσθηση του τζακούζι. *Αύριο το σπα*, σκέφτηκε βγαίνοντας από το σχεδόν καυτό νερό και, φορώντας τη ρόμπα του, κατευθύνθηκε στο δωμάτιό του. Λίγο αργότερα κατέβηκε για έναν καφέ. Ήταν ήδη αργά το απόγευμα, το φως είχε αρχίσει να πέφτει και η καφετέρια ήταν άδεια. Διάλεξε μία θέση σε μια γωνιά, δίπλα στην τζαμαρία, για να έχει θέα στην απέναντι πλαγιά που σκούραινε γοργά. Παρήγγειλε έναν διπλό εσπρέσο. Είχε καπνίσει ένα τσιγάρο πίνοντάς τον κι ετοιμαζόταν ν' ανάψει το δεύτερο, όταν είδε να μπαίνουν η γυναίκα που φωτογράφιζε τους ασβεστολιθικούς γκρεμούς και ο συνοδός της. Βλέποντάς τους, έκανε την ίδια σκέψη που είχε κάνει και στο Μελένοικο: ήταν ένα αταίριαστο ζευγάρι.

Η αίθουσα ήταν πολύ μεγάλη και ουσιαστικά άδεια, και ο Μιχάλης θεώρησε αυτονόητο το να καθίσουν μακριά του, για να μιλούν με την ησυχία τους χωρίς να ακούγονται από τον μοναδικό άνθρωπο που υπήρχε στο χώρο και χωρίς, ενδεχομένως, να τον ενοχλούν. Ξαφνιασθηκε και ενοχλήθηκε όταν είδε να επιλέγουν ένα τραπέζι πολύ κοντά στο δικό του. Τούτη την ώρα ήθελε την ησυχία του για να παραμείνει βυθισμένος στους ρεμβασμούς και στις σκέψεις του, κι αν δεν ήταν αγένεια από μέρους του, θα έπαιρνε τον καφέ του και θα πήγαινε στην άλλη άκρη της αίθουσας. Ενώ έκανε αυτές τις σκέψεις, είδε να τους πλησιάζει μια όμορφη κοπέλα

από το μπαρ και, χαμογελώντας, να λέει κάτι στη γλώσσα της.

«Ένα νες μέτριο με γάλα κι έναν καπουτσίνο», είπε ο άντρας, μιλώντας ελληνικά.

Η κοπέλα δεν κατάλαβε και ρώτησε πάλι, μιλώντας αγγλικά τώρα, τι θα ήθελαν. Η γυναίκα με τα γαλάζια μάτια έκανε μια κίνηση αμηχανίας καθώς ο συνοδός της επαναλάμβανε τα ίδια λόγια, πάλι στα ελληνικά, κι ο Μιχάλης γέλασε μέσα του, παρακολουθώντας τη σκηνή.

«Σας λέει», πήρε το λόγο απευθυνόμενος στην κοπέλα του μπαρ στα αγγλικά, «ότι θέλουν ένα στιγμιαίο καφέ, μέτριο με γάλα, κι έναν καπουτσίνο».

Η κοπέλα τον ευχαρίστησε μ' ένα χαμόγελο κι έφυγε για να εκτελέσει την παραγγελία, ενώ ο Μιχάλης ευχόταν να μην πιανόταν από την ευκαιρία ο άλλος κι άνοιγε κουβέντα μαζί του. Ωστόσο, η ευχή του δεν εισακούστηκε.

«Ευχαριστώ πολύ», είπε αμέσως ο άγνωστος, συνοδεύοντας τα λόγια του μ' ένα υποχρεωτικό χαμόγελο.

«Παρακαλώ. Δεν κάνει τίποτα», είπε κι ο Μιχάλης και την ίδια στιγμή είχε την αίσθηση ότι τα γαλάζια μάτια της φωτογράφου τον κοίταζαν χωρίς να τον βλέπουν· ένιωσε να ενοχλείται. *Πολύ σνομπ είναι η κυρία*, σκέφτηκε και, καθώς ήταν παρορμητικός, θα 'θελε να της το πει και κατάμουτρα.

«Μα είναι δυνατόν να μην καταλαβαίνουν ελληνικά;» συνέχισε την κουβέντα ο άλλος, σαν να τον είχε αγανακτήσει αυτή η διαπίστωση.

«Ε, πώς δεν είναι. Εδώ ζουν οι άνθρωποι. Στη χώρα τους».

«Σύμφωνοι. Μόνο που τούτο ειδικά το μέρος συντηρείται σχεδόν αποκλειστικά από Έλληνες. Άκουσα ότι αυτό το Σαββατοκύριακο υπάρχουν εδώ πάνω από δέκα χιλιάδες συμπατριώτες μας. Μιλάμε για πολλά λεφτά».

«Εδώ έχετε λάθος. Σ' αυτό το μέρος έρχονται άνθρωποι από πολλές ευρωπαϊκές χώρες».

Τα γαλάζια μάτια επέμεναν να τον κοιτάζουν χωρίς να τον βλέπουν.

«Σύμφωνοι, όμως οι πιο πολλοί είναι Έλληνες, και είναι απαράδεκτο να μην καταλαβαίνουν τι τους λες».

«Τη δεύτερη φορά, η κοπέλα σάς ρώτησε στα αγγλικά τι θέλετε. Σας μίλησε δηλαδή σε μια γλώσσα διεθνή...» πήρε τη μικρή του εκδίκηση από τα γαλάζια μάτια ο Μιχάλης.

«Σ' αυτό έχετε δίκιο», γέλασε ο άλλος. «Ούτε εγώ ούτε η γυναίκα μου μιλάμε εγγλέζικα... Θεσσαλονικιός είστε;»

«Θεσσαλονικιός. Στο ίδιο γκρουπ μ' εσάς».

«Δε σας είδα κατά τη διαδρομή, ούτε στο Μελένοικο που σταματήσαμε για καφέ».

«Προτίμησα να περπατήσω για να βγάλω φωτογραφίες. Στο Μελένοικο βρήκα πολλά θέματα, και η φωτογραφία άλλωστε είναι το χόμπι μου. Όπως, υποθέτω, και της συζύγου σας, την οποία παρατήρησα τυχαία την ώρα που φωτογράφιζε τους ασβεστολιθικούς γκρεμούς».

«Πράγματι, η γυναίκα μου έχει μανία με τη φωτογραφική της μηχανή. Είναι το μοναδικό της χόμπι και αρνείται να συμβιβαστεί με την ιδέα μιας ψηφιακής».

«Κι έχει απόλυτο δίκιο. Όλο το μεράκι είναι να μην τα έχεις όλα αυτόματα. Μασημένη τροφή. Το παν στη φωτογράφιση είναι να ρυθμίζεις διάφραγμα, φωτισμό, ταχύτητα... Μήπως ασχολείστε και με την εμφάνιση;» ρώτησε, απευθυνόμενος, για πρώτη φορά, σ' εκείνην.

«Όχι». Και, εντελώς απρόσμενα, συνόδευσε την απάντησή της μ' ένα χαμόγελο.

«Ταξιιδεύετε μόνος;» πήρε πάλι το λόγο ο άντρας της.

«Ναι. Μόνος».

«Έχετε παρέα; Θέλω να πω, γνωρίζετε κάποιον από τους συνταξιδιώτες μας;»

«Όχι. Κανέναν».

«Ούτε κι εμείς. Ούτε και μιλήσαμε με κανέναν κατά τη διαδρομή. Ο πρώτος με τον οποίο μιλάμε είστε εσείς. Ελάτε λοιπόν στο τραπέζι μας να γνωριστούμε καλύτερα. Άλλωστε, μπορεί να χρειαστούμε ξανά τη βοήθειά σας», είπε χαμογελώντας και κοίταξε τις κοπέλες στο μπαρ.

Έτσι γνωρίστηκε με το ζεύγος Κοντογιώργη. Και πολλές ώρες αργότερα, όταν όλοι είχαν αποσυρθεί στα δωμάτιά τους και το μεγάλο ξενοδοχείο ήταν βυθισμένο στη σιωπή, ο Μιχάλης παρέμενε άυπνος στο κρεβάτι του κι αναλογιζόταν πώς έγινε η γνωριμία τους και τις ώρες που είχε περάσει μαζί τους.

Είχαν μόλις τελειώσει τον καφέ τους όταν μία παρέα πέντε έξι ατόμων μπήκε στην καφετέρια και έπιασε δύο τραπέζια στην άλλη άκρη της αίθουσας. Πριν καλοκαθίσουν, ο Μιχάλης αντιλήφθηκε τον Κοντογιώργη να ανταλλάσσει μια ματιά με τη γυναίκα του, σαν να ήθελε να της επισημάνει κάτι. Έτσι τουλάχιστον του φάνηκε, και έκανε τη σκέψη ότι κάποιος από την παρέα θα ήταν γνωστός τους· ύστερα όμως θυμήθηκε ότι, λίγη ώρα πριν, ο Κοντογιώργης είχε πει ότι δε γνώριζαν κανέναν από τους συνταξιδιώτες τους και είπε μέσα του ότι μάλλον θα έκανε λάθος. Την άλλη στιγμή, ο Αριστείδης Κοντογιώργης τον ρώτησε αν τυχόν είχε ξαναρθεί στο Μπάνσκο.

«Όχι. Είναι η πρώτη φορά» απάντησε ο Μιχάλης.

«Εμείς έχουμε ξανάρθει. Τούτη είναι η τρίτη φορά. Το ξέρουμε καλά το Μπάνσκο. Προτείνω λοιπόν, αντί να περάσουμε τη βραδιά μας στο ξενοδοχείο, να σας ξεναγήσουμε στο παλιό Μπάνσκο. Είναι πολύ ενδιαφέρον, πιστέψτε με. Βέβαια, αν προτιμάτε να μείνετε εδώ, κανένα πρόβλημα. Εμείς πάντως θα περπατήσουμε».

«Όχι, δεν έχω κανένα λόγο να μείνω στο ξενοδοχείο. Δέχομαι, λοιπόν, την πρότασή σας με πολλή χαρά».

«Ωραία. Άλλωστε, θα μας χρειαστούν οπωσδήποτε τα αγγλικά σας», γέλασε πάλι ο Κοντογιώργης καθώς σηκώνονταν.

Περασμένες τρεις γύρισαν στο ξενοδοχείο τους. Ο Μιχάλης καληνύχτισε το ζεύγος Κοντογιώργη, ανέβηκε στο δωμάτιό του, ξάπλωσε με τα χέρια δεμένα πίσω από το λαιμό κι έκλεισε τα μάτια – αλλά δεν κοιμήθηκε. Η σκέψη του γύριζε ξανά και ξανά στις ώρες που είχε περάσει με τους Κοντογιώργηδες, και δεν ήταν απολύτως βέβαιος γιατί τον είχαν καλέσει στην παρέα τους. Είχε περάσει πολύ όμορφα μαζί τους, ωστόσο ήταν στιγμές που είχε την αίσθηση ότι η κουβέντα που έκαναν δεν είχε νόημα κι ότι γινόταν μόνο για να γίνει. Κι ακόμη, είχαν υπάρξει στιγμές που ένιωθε ένα απροσδιόριστο αίσθημα δυσφορίας. Τουλάχιστον, είχε καταφέρει να μην αφήσει να γίνει αντιληπτό.

«Παραλογίζομαι», ψιθύρισε καθώς σκεφτόταν ότι είχε δεχτεί την πρόταση του Κοντογιώργη να περάσουν μαζί και την αυριανή μέρα μέχρι την ώρα που θα έμπαιναν στο πούλμαν για να γυρίσουν πίσω στη Θεσσαλονίκη. Είχε πει το ναι, ενώ δεν είχε καλοαποφασίσει αν θα δεχόταν τελικά την πρότασή του. «Πολύ σίγουρος φαίνεται για τον εαυτό του αυτός ο κύριος. Πάρα πολύ σίγουρος...» ψιθύρισε πάλι κι ένιωθε, αναίτια, πεισματωμένος. Ναι, φαινόταν σίγουρος για τον εαυτό του, κι αυτή η σιγουριά ήταν που τον νευρίαζε τον Μιχάλη. *Ωστόσο, αν θέλω να είμαι δίκαιος, οφείλω να του αναγνωρίσω ότι φαίνεται καλόκαρδος, ότι είναι ευχάριστος κι ότι έχει καλή αίσθηση του χιούμορ, παραδέχτηκε τελικά, και ύστερα η σκέψη του γύρισε στη γυναίκα του. Η Ελίζα Κοντογιώργη διέθετε ένα κορμί όλο χυμούς και πρόκληση, και*

κάθε της κίνηση, κάθε της έκφραση έδειχνε την αυτοπεποίθησή της. Ήταν σαν να ήθελε να πει πως ήξερε ότι οι άντρες την έβρισκαν πολύ επιθυμητή, όμως την επιλογή την είχε εκείνη. Το κορμί της ήταν, ίσως, λίγο πιο γεμάτο από το κανονικό, όμως οι καμπύλες της δημιουργούσαν τον πιο άμεσο και τον πιο φυσικό πόθο. «Είναι αδύνατον να την κοιτάξεις χωρίς να τη σκέφτεσαι γυμνή...» ψιθύρισε ο Μιχάλης, και η φωνή του είχε γίνει ανεπαίσθητα βραχνή. Κάτω από το στενό τζιν και την εφαρμοστή μπλούζα της, η πλούσια σάρκα της τον είχε αναστατώσει πολλές φορές μέσα στη νύχτα· αλλά την ίδια αναστάτωση του προξενούσε και το βλέμμα της. Τις πιο πολλές φορές ήταν μυστηριώδες, καθώς έμοιαζε να σε κοιτάζει χωρίς να σε βλέπει· υπήρχαν όμως και στιγμές που, ακόμα κι όταν κοίταζε ένα άψυχο αντικείμενο, αυτό που αναδυσόταν από τα μάτια της έμοιαζε με φιλήδονη πρόκληση.

Κάποια στιγμή, την ώρα που απολάμβαναν το ποτό τους σ' ένα μαγαζί στο παλιό Μπάνσκο και ο άντρας της είχε πάει στην τουαλέτα, εκείνη έβγαλε ένα τσιγάρο και το κράτησε κοιτάζοντάς τον. Ο Μιχάλης τής άναψε με τον αναπτήρα του, κι εκείνη κράτησε το χέρι του για να ανάψει, εξακολουθώντας να τον κοιτάζει κάτω από τις μισόκλειστες βλεφαρίδες της. Ύστερα, τράβηξε μια βαθιά ρουφηξιά, φυσώντας τον καπνό στο πρόσωπό του, κι άφησε το χέρι του – όμως η ολιγόστιγη επαφή με τη ζεστή της σάρκα τον είχε αναστατώσει. Αθέλητα, τα μάτια του παρέμειναν στυλωμένα στα δικά της, που τώρα φάνταζαν απίστευτα μεγάλα, και τα τράβηξε μόνο όταν την άκουσε να λέει ψιθυριστά:

«Το ξέρεις ότι είσαι πολύ όμορφος, νεαρέ;»

Την άλλη στιγμή το βλέμμα της έγινε πάλι απόμακρο και μυστηριώδες: σαν να τον κοίταζε χωρίς να τον βλέπει.

Αξαφνα, ο Μιχάλης άρχισε να νιώθει σαν ανόητο, μικρό παιδί. Από τη μια στιγμή στην άλλη ένιωσε σαστισμένος, κα-

θώς ήταν η πρώτη φορά στη ζωή του που συναντούσε μια γυναίκα σαν αυτήν. Το χαμηλό φως έδειχνε ακόμα πιο παχιά, πιο λάγνα τα σαρκώδη χείλη της. Πάλευε με τα αισθήματα και τους πόθους του και προσπαθούσε να βρει και να πει κάτι έξυπνο, θέλοντας να σπάσει τη σιωπή που είχε πέσει ανάμεσά τους.

«Παράξενο μέρος το Μπάνσκο...» ήταν το μόνο που βρήκε να πει τελικά, και την άλλη στιγμή ένιωσε σχεδόν αξιοθρήνητος.

«Εσύ είσαι παράξενος, νεαρέ», είπε αμέσως εκείνη μ' ένα φιλήδονο χαμόγελο στα χείλη της. Τον κοίταζε πάλι κάτω από τις μισόκλειστες βλεφαρίδες της: εξεταστικά, σαν να τον μελετούσε. Το άρωμά της τον μεθούσε.

«Γιατί με βρίσκετε παράξενο;»

Δεν του απάντησε. Περιορίστηκε, απλώς, σ' ένα ανασήκωμα των ώμων της και για μερικές στιγμές τον κοίταξε ίσια στα μάτια. Κι ύστερα, εντελώς αναπάντεχα, έκανε μια ερώτηση που τον άφησε άφωνο:

«Με ποθείς;»

Η φωνή του κόπηκε σ' αυτό το άκουσμα. Κι εκείνη, διακρίνοντας την ταραχή του, γέλασε μ' ένα μικρό, κοφτό γέλιο, που εκείνος το 'νιωσε σαν χαστούκι.

«Με ποθείς», του είπε πάλι, σαν να μη σήκωνε αμφισβήτηση αυτό που είχε ξεστομίσει.

Ο Μιχάλης ένιωσε τα μάγουλά του να φλογίζονται και καταλάβαινε ότι γινόταν γελοίος. Ποτέ μέχρι τώρα δεν είχε συμβεί κάτι παρόμοιο στη μίζερη ζωή του. Αυτή εδώ η γυναίκα ήταν αδίστακτη. Για πρώτη φορά σκέφτηκε ότι ήταν μεγαλύτερή του – μπορεί και δέκα χρόνια. Σκέφτηκε ότι τον κοροϊδευε όπως δεν τον είχε κοροϊδέψει ποτέ καμιά άλλη, την ίδια στιγμή όμως σκεφτόταν ότι ποτέ δεν είχε ποθήσει άλλη γυναίκα όσο αυτήν. Ο άντρας της, που φάνηκε να έρχεται στο βάθος,

τον έβγαλε από τη δύσκολη θέση και λίγες στιγμές αργότερα εκείνη είχε γίνει πάλι απόμακρη. Η κουβέντα συνεχίστηκε από εκεί όπου είχε σταματήσει όταν ο άντρας της τους άφησε, ωστόσο τα λόγια τους περνούσαν από πάνω της χωρίς να σταματούν. Κι όπως την έβλεπε έτσι, ο Μιχάλης σκεφτόταν ότι ήταν η πιο όμορφη γυναίκα που θα μπορούσε να φανταστεί...

Η ώρα περνούσε αργά κι εξακολουθούσε να παραμένει άυπνος. Κάποια στιγμή, ένιωσε να πιάνεται το κορμί του από την ακινησία. Σηκώθηκε και στάθηκε πίσω από το παράθυρο. Ο προσανατολισμός του δωματίου του του επέτρεπε να βλέπει την απέναντι λοφοπλαγιά, που κάτω από το πλούσιο φεγγαρόφωτο φάνταζε διπλάσια σε όγκο και σε ύψος. Ήταν μια όμορφη βραδιά, σαν κι αυτές που του άρεσε να κοιτάζει το φεγγάρι και να κάνει όνειρα. *Ονειρεύεται κανείς εύκολα όταν είναι νέος*, σκέφτηκε. Κι εκείνος ήταν μόνο είκοσι εννέα χρόνων. Για πολλοστή φορά η σκέψη του γύρισε στους Κοντογιώργηδες. Το δωμάτιό τους ήταν στον ίδιο όροφο, στην άλλη άκρη του διαδρόμου. Τι να 'καναν τούτη την ώρα; Σ' αυτή τη σκέψη αγανάκτησε κι αναρωτήθηκε τι του συνέβαινε. Ήταν θυμός αυτό που ένιωθε, επειδή η Ελίζα Κοντογιώργη τον κορόιδευε απροκάλυπτα, ή πίκρα επειδή ήταν ένας φτωχός, ασήμαντος και άνεργος πολιτικός μηχανικός κι εκείνη μια πλούσια που έκανε το κέφι της; Μ' αυτές τις σκέψεις γύρισε στο κρεβάτι του και τούτη τη φορά δεν άργησε να κοιμηθεί...

Με τους πρώτους θορύβους στο διάδρομο ξύπνησε, σηκώθηκε και μπήκε στο μπάνιο. Το κρύο νερό τον έκανε να αισθάνεται φρέσκος και ζωνρός κι ας είχε κοιμηθεί ελάχιστα ώρες. Η χτεσινοβραδινή κακοκεφιά είχε φύγει από πάνω του, κι ήταν ευδιάθετος όταν βγήκε στο διάδρομο και κατευθύνθηκε στο εστιατόριο. Μπαίνοντας, είδε ότι ήταν σχεδόν γεμάτο. Μ' ένα γρήγορο βλέμμα αναζήτησε τους Κοντογιώργηδες, δεν τους είδε σε κάποιο τραπέζι και, αφού σερ-

βριόστηκε, κάθισε κάπου μόνος του. Τελείωσε το πρωινό του, καθυστέρησε σκόπιμα ελπίζοντας να τους δει να μπαίνουν κι έφυγε από τους τελευταίους. Περνώντας από τη ρεσεψιόν, σκέφτηκε να ρωτήσει αν είχαν κατέβει. Άλλαξε όμως γνώμη και κατευθύνθηκε προς την καφετέρια: πήρε έναν δεύτερο καφέ και περασμένες δέκα βγήκε στην αυλή. Η διάθεσή του είχε αλλάξει χωρίς λόγο – είχε γίνει κακόκεφος.

Οι συνταξιδιώτες του είχαν αναχωρήσει με τα πουλμανάκια του ξενοδοχείου για την αφετηρία των τελεφερίκ, από όπου θα ανέβαιναν στο χιονοδρομικό κέντρο. Αφού πληροφορήθηκε ότι η απόσταση δεν ήταν μεγάλη, ξεκίνησε προς τα εκεί με τα πόδια. Είχε περπατήσει γύρω στα χίλια πεντακόσια μέτρα, όταν άκουσε το μικρό, κοφτό γέλιο της Ελίζας Κοντογιώργη. Στάθηκε, στρέφοντας το κεφάλι προς το μέρος απ' όπου είχε έρθει ο ήχος. Την επόμενη στιγμή, τους είδε να ξεπροβάλλουν στη γωνία του δρόμου, κι εντελώς παράταιρα έκανε τη σκέψη ότι ήταν σαν να τον περιέμεναν.

«Να και ο νεαρός μας φίλος», είπε ο Κοντογιώργης, και οι δυο τους, κρατημένοι από το χέρι, τον πλησίασαν και στάθηκαν κοντά του από τη μια και την άλλη μεριά, βάζοντάς τον στη μέση.

Μέσα σε μια στιγμή η διάθεση του Μιχάλη άλλαξε πάλι. Αισθανόταν χαρούμενος, ενώ την ίδια ώρα μια ανεξήγητη θλίψη τού πλάκωνε το στήθος.

«Μήπως πηγαίνετε προς την αφετηρία του τελεφερίκ;» ρώτησε ο Κοντογιώργης.

«Ακριβώς. Προς τα εκεί πηγαίνω. Τα πουλμανάκια είχαν φύγει και είπα να περπατήσω». Ήθελε να συμπληρώσει ότι είχε καθυστερήσει περιμένοντας να τους δει κάπου στο ξενοδοχείο, αλλά δεν το είπε. «Όπως φαντάζομαι ότι κι εσείς προς τα εκεί πηγαίνετε», πρόσθεσε.

«Όχι. Εμείς απλώς κάνουμε τη βόλτα μας».

Στη Θεσσαλονίκη τού σήμερα, του Μνημονίου, του ΔΝΤ, του Μεσοπρόθεσμου και της μεγάλης ανεργίας, ο Μιχάλης Βλαντής, πολιτικός μηχανικός που πλέον κερδίζει τα προς το ζην κάνοντας τον οδηγό σε ταξί, δέχεται μια ασυνήθιστη πρόταση από τον επιχειρηματία Αριστείδη Κοντογιώργη. Η πρόταση φαντάζει ανήθικη στον Βλαντή, όμως η αμοιβή που προσφέρει ο επιχειρηματίας είναι δελεαστική: πενήντα χιλιάδες ευρώ.

Ο νεαρός μηχανικός αποδέχεται την πρόταση και μπλέκει σε έναν παράφορο έρωτα με την αιγυματική Ελίζα Κοντογιώργη. Πολύ γρήγορα θα διαπιστώσει ότι έχει βρεθεί έξω από τον κόσμο του και θα βιώσει την ένταση του έρωτα, τον πόνο και την πρωτόγνωρη ευτυχία, την αλήθεια και το ψέμα, την αγάπη και το μίσος, τη θυσία και τον κίνδυνο του θανάτου. Κι όλα αυτά εναλλάσσονται διαδοχικά στους δρόμους και στις πλατείες τής πάντα ερωτικής Θεσσαλονίκης, που, όσο κι αν αλλάζουν οι εποχές, η φυσιογνωμία της παραμένει αναλλοίωτη.

*Ένα μυθιστόρημα με απροσδόκητο τέλος,
που φανερώνει ότι τη ζωή δεν την καθορίζουν
οι δυσκολίες που συναντάμε,
αλλά η ικανότητά μας να τις προσπερνάμε.*

ΑΠΟ ΤΟΝ ΑΓΑΠΗΜΕΝΟ ΣΥΓΓΡΑΦΕΑ 450.000 ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.
ΤΑΤΟΪΟΥ 121, 144 52 ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΗ ΑΤΤΙΚΗΣ
ΤΗΛ.: 210 28 04 800 • FAX: 210 28 19 550
www.psichogios.gr • e-mail: info@psichogios.gr

ISBN 978-960-496-641-7

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 11324

ΔΙΑΒΑΣΩ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΟ ΓΙΑΤΙ ΚΑΘΕ ΒΙΒΛΙΟ ΕΙΝΑΙ ΜΙΑ ΝΕΑ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ